

[1] הראות פרק י'

- (א) ונירא אכל'יו בקוק באכל'יו מיבורא והוא ישב פניו הקאצל בזום קיומ:
- (ב) ווישא עליינו ונירא והה שילשה אנטישים גאנטיז עליינו ונירא ונירן לקרואטם מפניה הקאצל ויישתו אראה:
- (ג) ויאמר אכל' אס נא מאטאטי זון בעליך אל נא תעבור מעל עבדך:
- (ד) יקוו נא מילט מים ורוצחו רעליכם ווישענו תעוזה העז:
- (ה) ואקונה בת כלום וסעדו לבכם אין עלבורי כי על בן עבדכם ויאמרו בן געלשה באשר דברך:
- (ו) וימבר אברעם הקאצל אל שורה ויאמר מוקרי שלש סאים קפוץ סלת לושי וועל עיגוד:
- (ז) ואל בקר רין אברעם ויקו בן בקר רך ומזוב ווישן אל קער ויבחר לעשות אתו:
- (ח) ויקו זומאה ווילב ובן הבקר אשר לשעה ווישן לפניהם והוא עפיד עליכם גונת העז ויאכלה:
- (ט) ויאמר אכל' איה שורה אשורה ויאמר הוה באצל:
- (י) ויאמר שעיב אכל' בלא עזיה וויה בן לשורה אשתק וויה שבעת פניה הקאצל והוא אנדרו:
- (יא) ואברעם וויה זקנים באים בימים זונדל להיות לשורה ארוי בזעף:
- (יב) וגטזוק שורה בקרבה לאמר איזורי בלתי הינה פ' עדנה ואדי זקה:
- (יג) ויאמר יקוק אל אברעם קליה זה צוקה שורה לאמר נאך אפיקם אלד ואדי זקקי:
- (יד) קיפלא מיקוק דבר למועד אשוב אכל' בלא עזיה ווילדה בן:
- (טו) ותקזוש שורה לאמר לא צוקאי כי בראה ויאמר לא כי זקוק:

[2] הראות פרק י'

- (טו) ויאמר אכל'ים אל אברעם לשורי אשתק לא תקראי את שעמיה שדי כי שורה שמה:
- (טו) וברכתך אתה זגמ בנתני מפניה לך בן וברכתיך והינה לגנים מבלכי עמיים מפניה יחי:
- (יז) ויפל אברעם על פניו וצוק ויאמר בלבו קלבן מה שגה יולד ואמ שורה הבת תשעים שגה הכל:
- (יח) ויאמר אברעם אל האכל'ים כל ישמעאל יזיה לבני:
- (יט) ויאמר אכל'ים אכל' שורה אשתק יכל'ת לך בן וקראת את שעמו יצוק ובקבוצי את בריתך את לבירות עולם כירעו אנדרו:
- (כ) וליישמעאל שעמיהך הוה ברכתך אותו ובריתך אותו במאד מאד שעימים עשר צלי'ם יולד בנתני כלוי פדרול:
- (כא) ואת בריתך אקים את יצוק אשר הכל' לך שורה למועד קיה בשגה ההזורה:

[3] י"ג הראות פרק י' פטוק י'

ויפל אברעם על פניו וצוק, זכ מילגס לינקולם וחדו, לנוון מנוח. למדת שודרכם כהמוני ושםם, ומרח
לה כהמוני ולגנוגה. וחו טקpid קק"כ על שרכ ולו כקpid על חדרכם:

[4] י"ה הראות פרק י' פטוק י'

ותכחש שורה אמר. אני תמה בנביהה הצדקת איך תכחש באשר אמר השם לנבי, וגם למה לא האמונה לדברי מלאכי
אליהם. והנראה בעיני כי המלאכים אלה הנראים כאנשים באו אל אברעם, והוא בחכמתו הכיר בהם, ובשוראותו שוב אשוב
אליך ולשרה בן, ושרה שומעת, ולא ידעה כי מלאכי עליון הם, כענין באשת מנוח (שופטים יג ו). ואולי לא אתה אותם
כלל:

ותחזק בקרבה ללויג, כמו יושב בשמיים ישחק ה' ילויג למו (תהלים ב ד), כי השחוק לשמחה הוא בפה, אז ימלא שחוק פינו
(שם קכו ב), אבל השחוק בלב לא יאמר בשמחה. והקב"ה האשימים אותה לאברעם למה היה הדבר נמנע בעינה, וראויה לה
שתאמין, או שתאמר "אםן כן יעשה ה'" :

והנה אברעם אמר אליה למה צחekt היפלא מה' דבר, ולא פירש אליה כי השם גילה אליו סודה, והוא מפני יראתו של אברעם
צחekt, כי חשבה שאברעם בהכרות פניה יאמר כן, או מפני ששתקה ולא נתנה שבח והודאה בדבר ולא שמחה, והוא אמר לא
כי צחekt – אז הבינה כי בנוכאה נאמר לו כן, ושתקה ולא ענתה אותו דבר. וראויה שנאמר עוד כי אברעם לא גילה לה הנאמר
לו מתחילה (לעיל יז יט) אבל שרה אשתקה يولדה לך בן. אולי המתין עד שלוח השם אליה הבשורה ביום אחר, כי יידע כי לא
יעשה ה' אליהם דבר כי אם גילה סודה אל עבדיו הנבאים (עמוס ג ז). או מרוב זריזותו במצבה היה טרוד במילתו ומילת עם
רב אשר בכיתו, ואחר כן בחולשתו ישב לו פתח האهل, והמלאכים באו טרם שהגיד לה דבר:

[5] הראות פרק א' פסוק ב'
וְאֵת אֲנִיכֶם הַקְטֹן קָבֵד אֱלֹהִים וְאַמְנוּ דְבָרֵיכֶם וְלֹא תִמְוֹתְנוּ וַיַּעֲשׂוּ כֵן:

[6] ה' הראות ט'
וְאַמְנוּ דְבָרֵיכֶם יתְהִלֵּמוּ וַיְתַקְיִמוּ כְמוֹ (צָמָדָר כ' כ') הַמְנֻן לְמַנּוֹ, וְכְמוֹ (מ"ה ח' כ') יַלְמַן נֶלְדָרִיךְ:

[7] שאות פרק ג' פסוק ג'
וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַזֵּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְקֻנָּךְ מִזְרָחִים וַיַּרְא אֶת קָעֵץ וְאַמְנוּנָה בְּקָעֵץ וּבְמַשְׁיחָה עַבְדָה:

[8] כח' חמ'
ומפני שהאמונה יסוד כל התורה כולה תקנו לנו רוז'ל בתפלה ובברכות לענות אמן, שהוא נגזר מלשון אמונה ומלשון הودאה שמקבל עליו דברי המברך ומודה בהם, וזהו שאמרו רוז'ל: (שבועות לו א') אמן קבלה, אמן שבואה, אמן קיום, ועל זה אמרו: (נזיר ס' א') גודול העונה אמן יותר מן המברך.
ובאוור הענין: כי המברך מעיד בברכתו של הקב"ה שהוא מקור הברכה, והעונה אמן הוא מקיים השטר והוא העקר, שאין קיום העדותبعد ראשון אלא بعد שני, שהעדות נגמר על ידו והעונה אמן הוא העדר השני וצריך הוא שיצטרף עם העדר הראשון שהוא המברך כי עמו העדות קיימים... וכבר ידעת כי מלת אמן נוטרייקון אל מלך נאמן.

[9] שאות פרק ה' פסוק ג'
וְיַדְיֵי מַשְׁיחָה בְּבָרְכִים וַיְקֻנוּ אֶבֶן וַיְשִׁיבוּ תְּזוּתָיו וַיְשִׁיבֵב עַלְיָה וְאַהֲרֹן וַיַּזְוֵר תְּמָבוֹן בְּיַדְיוֹ מִתְהָ אָזְד וּמִתְהָ אָזְד וַיַּחֲזִיקֵי אַמְנוּנָה עַד בָּא קְשָׁמָישׁ:

[10] כח' ק' שאות ט'
אמונת קיימין חמוץון. וכן ומקעתו יתד צמוקס נלמן, מוקס חזק. וכן צכל דוכ וdock חומו לdock דוכ. וכן מילס רעים ונהלמים, חלמים לתוכיס וקיימים:

[11] האוצר פרק ה' פסוק ה'
כֹּא כֵּן עַבְדֵי מַשְׁיחָה בְּבָרְכֵל בְּיַדְיֵי נְאָמֵן הִיא:

[12] צאריך פרק ה' פסוק 6
וַיַּדְעַת כִּי יְקֻנָּךְ הַיָּא הַאֲכָלָחִים הַכָּל הַאֲמֵן שְׁמֵר קָבֵרִית וַקְוָסֵד כְּאַחֲבֵי וְכְלַשְׁבָּרִי בְּצָוֹתָיו לְאַכְלָפָ דָּוָר:

[13] ואהנה ונחון (מתקן 14)
ולהאמור האמונה והבטחו אחית היא, רק האמונה היא המבט הכללי של בעליה, והבטחו המבט של המאמין על עצמו, האמונה בבחינת הלכה, והבטחו בבחינת מעשה.

[14] ראב"ק הילכות תלמידים תורה פרק ח

הלכה י

כל המשים על למו שיעסוק בתורה ולא יעשה מלאכה ויתפרנס מן הצדקה הרי זה חלל את השם ובזה את התורה וכבה מאור הדת וגרם רעה לעצמו ונטל חייו מן העולם הבא, לפי שאסור ליהנות מדברי תורה בעולם הזה, אמרו חכמים כל הננה מדברי תורה נטל חייו מן העולם, ועוד צו ואמרו אל תעשם עטרה להתגדל בהן ולא קרדום לחפור בהן, ועוד צו ואמרו אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטילה וגוררת עון, וסוף אדם זה שיהיא מלسطם את הבריות.

הלכה יא

מעלה גדולה היא למי שהוא מתפרנס מעשה ידיו, ומדת חסידים הראשונים היה, ובזה זוכה לכל כבוד וטובה שבעולם הזה ועלולם הבא שנאמר הגיעו כפיק כי תאכל אשריך וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא שכלו טوب.

[15] שפיק איזוק זאלח מ"ק ס"זן קע

סעיף א

אח"כ ילק לעסקי, דכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטילה וגוררת עון, כי העוני יעבירנו עד קונו; ומ"מ לא יעשה מלאכתו עיקר, אלא עראי, ותורתנו קבוע, וזה וזה יתקיים בידו; וישא ויתן באמונה

[16] ראב"ק הילכות פאה וואג' פרק ח

הלכה ג

ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל בא העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני יי' לשratio ולעוכבו לדעה את יי' והלך ישר כמו שעשו האלחים ופרק מעל צוארו על החשבונות הרבים אשר בקשר בני האדם הרי זה נתקדש קדשים ויהיה יי' חלקו ונחלתו לעולם ולעולם עולמיים ויזכה לו בעה"ז דבר המספריק לו כמו שזכה לכהנים ללוים, הרי דוד ע"ה אומר יי' מנת חלקך וכוסי אתה תומין גורלי.